

kuidas poeg ei julgend üle tulla, pealegi Siimona keelu pärast. Seepärast karjus ta suurelise healega: „Tule ruttu üle! ega sild so all ära ei lagune. Jumal teab, mis see wana tütseja sulle veel häälab ette lori sema. Tule üle!”

Pois joossis silla peale. — Pank panga järele loivad hirmja mürtsamistega vastu töökuvat silda. — — — Veel üks mürts; juba häälas sild wauma. — — — Veel üks. — — Seal kulus sild müri-
nal alla jõkke ja pois ka ühtlahe. Ta isa joossis nüüd ka silla otha, karjus ja mõiras hirnu ja ahastuse pärast kui lastud karu — aga mis see aitas! Wana Siimon karjus ja hädadles omast poolt. Hirmjas surma hädos ja kartuses hulut ja karjus pois jões, kus ta ühest jääpankadest poolsetemurtud silla palgist, mis lõhutud silla ja sinna taha logunud jääpanlade wahelse teist otsapidi oli pidama jäänuud ja iga silmapilt ähvardas lange weewoog teda alla hirmja hukatuse handa jääpanlade wahelse purustada tiskuda. — Eh! küll pois karjus ja appi hüüdis, kes võis seal aidata?! Õlma nüuta joossis isa kallal edasi ja tagasi, trampis jalgu vastu maad, karjus ja ringutas lääni omas suures ahastusest. Kuidas võis ta loota, et see waene kalamees, kellele ta kord nii suurt ülestohut teinud, seda önneturmat võtaks peasta?

Aga ennäe! wana hõbewalge peaga Siimon largas südamikult oma poati ja sündis töigest jõust langest wooliwaast weest ja jääpankadest läbi silla pallide wahelse, lislus pojji langest weewirust wälja ja tõi önnelikuist isa lättede kalldale.

„Siin annan ma sulle sinnu poja tagasi,” ütles tema nii lähte ja armja healega, et isegi tiskja hunt see läbi oleks wöinud tõltsite jääda; „waata, tema on prist ja terve, muud kui aga veel natuse ehmatamud.”

Hindref ei julgend häbi pärast silmigi ülestõesta ja seisis sõnalausumata auusa wanaleje eos.

„Anna mulle andeks, mahiva õiglane wanamees!” ütles ta wüimaks liigutatud südame ja healega ja piisrad tungisivid silmist wälja, mis otsegu tahtmata tema foreda palgede peale langesivid; „anna mulle andeks seda suurt ülestohut, mis ma sulle teinud!”

„Mis ma pean sulle andekandma?” ütjis Siimon sõbralikult. „Eks ma ole sulle küll juba lättemelonud?”

„Heategemine on siis sinnu lättemakmine olnud, selle eest, mis sa minu poolt karja lannatanud, auuväärt wanake? — — — Jumal! las õiglane nõnda lättemassab?

Lugeja, mis sa arwid fest loust?